

FESTIVALOVÉ NOVINY

#3

12. 3. 2011 jid.slunceweb.cz

JID 20-11

ŽIVOT JE ZMĚNA

Oficiální zahájení

Před prvním večerním představením letošního ročníku tančily na pódiu pro počtu oka převážně bývalé studentky gymnázia a ZUŠ v Jihlavě – Jana Doležalová, Kristýna Dvořáková, Lenka Jirků, Zuzana Kotrbová, Marta Voršiláková a Tereza Zudová. Premiéra znělky je za námi a budete ji mít možnost vidět ještě dvakrát – před sobotním večerním představením a na slavnostním ukončení JIDu.

Znělka začíná přímo romanticky, když se tanečnice ladně „klubají“ z černých a rudých kukel. Najednou se hudba promění v rychlejší, rytmickou. „Kukly“ nyní slouží dívkám jako sukně, ve kterých živě poletují po pódiu. Černá a rudá barva dodává choreografii krásných dívek nádech smyslnosti.

Přijďte se podívat! Šanci vidět krásné tanečnice už máte jenom dvakrát...

Renik

Kdo uteče vyhraje... nebo?

Když jsme si vybírali z repertoáru Buranteatru hru, kterou bychom chtěli představit jihlavskému publiku, nemohli jsme si dlouho vybrat. Jedna hra vedle druhé nás lákala nejen svým příběhem, ale i hodnocením odborníků. Nakonec jsme si řekli, že přivezeme hru, která bude mít ambice šokovat. Vzhledem k reakcím publika,

které se možná nejdříve nechalo zlákat až rádobý vtipným názvem divadla Buranteatr i laskavým a něžným titulem hry Pan polštář, se nám tento tah povedl na jedničku. Na co se v dnešní době dívat na komedii, popadat se za břicho, když se můžeme plně ponořit do deprese a znechucení nad příběhem plným řevu, sprostých slov a násilí. Stručně: Pan polštář svou plnou silou reflektuje životní osudy svých hrdinů, kteří byli, každý jiným způsobem, zneužíváni či šikanováni svými rodiči. To se odráží i v povídkách hlavní postavy, Katuriana K. Katuriana, které píše a zároveň vypráví svému staršímu, ale retardovanému bratru Michalovi. Ten ve své jednoduchosti a nevinnosti zkouší přivádět Katurianovy povídky do praxe, když podle nich usmrtí několik dětí. Pro tyto vraždy se Katurian K. Katurian dostane do vyšetřovací vazby, kde si na něm začínají smlsávat dva vyšetřovatelé Ariel a Tupolsky... Tuto hru na svém repertoáru měl i Činoherní klub Praha s On-

dřejem Vetchým v hlavní roli. V Buranech ji hraje Michal Isteník tak excelentně, že mu jeho slzy divák na sto procent uvěří. Vždyť měl rudé oči i po představení. Nasazení, s jakým se herci vžili do svých rolí, bylo neuvěřitelné. Z nejzajímavějších prvků bych jmenovala nevinná zpodobnění některých hrůzných činů, jako vražda rodičů, zneužívání malé holčičky atd. Buranteatru stačila jednoduchá gesta, která plně kontrastovala s tím, co se zrovna na scéně dělo. A to bylo to nejpůsobivější.

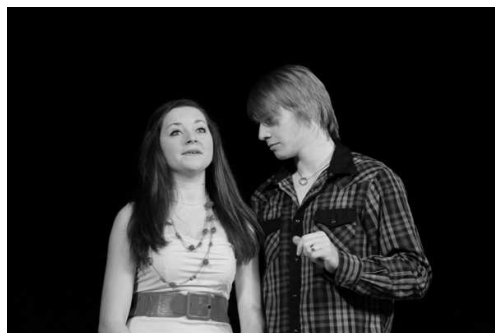
Domnívám se, že se v divácích plnila z jedné strany nechuť se na to dívat, z druhé se chtěli dozvědět, jak to všechno dopadne. Titulek tohoto článku zní: Kdo uteče vyhraje... nebo? Přestože chápu, že uvedená inscenace nebyla tím nejjednodušším na čtvrteční večer, stálo za to to vydržet. Především herci si to zasloužili. A aspoň jihlavské diváctvo shlédlo něco, co tu už dlouho nebylo...

Elis

Moliér: Lakomec aneb nesahej mi na kasičku (Gymnázium Chotěboř)

Literární dílo Lakomec zná asi každý z nás. Proto jsem byla plná očekávání, jak se s divadelním ztvárněním této komedie popere DS Gymnázium Chotěboř. Musím říct, že mě velmi mile překvapili.

Pro ty kdo potřebují trochu připomenout, o čem Lakomec pojednává: Vše začíná zamilovanou dvojicí dcery Lakomce a jeho zaměstnance Otakara. Chtějí se vzít, ale nemají peníze na svatbu. Požádat tatínka si dcera však nedovolí, protože ten zbožňuje svoje „penízky“, „zlatíčka“ a snaží se na dětech co nejvíce ušetřit. Dalším zamilovaným párem je Lakomcův syn a květinářka z ulice, kteří mají s plánovanou svatbou úplně totožný problém. Navíc se Lakomci donese, že květinářka je velice šetrivá a chudá, takže se rozhodne, že si ji za ženu vezme sám. Zvrat přichází, když pozve na večeri květinářku i budoucího ženicha pro svou dceru, kterého jí sám vybral a kterého si ona vzít nechce. Ten totiž podle skvrny na ruce zjistí, že Otakar i květinářka jsou jeho ztracené děti – což je ozvláštnění oproti původnímu pojetí hry.

Celé dílo je pojato v moderním duchu, takže pro diváka bylo velmi srozumitelné. Do hry bylo zapojeno i několik vtípků, které s hrou nijak nesouvisely, jako byl například výrok: „Každá věc se dá logicky vysvětlit – až na počet fanoušků Justina Biebera.“ Tento soukromý fórek však diváky velmi pobavil a já osobně ho přijala jako příjemné osvěžení hry jako takové. Hra byla doprovázena i hudbou, která byla tematicky velmi úzce spjata s otázkou peněz a života s nimi, nebo bez nich. Velmi mě pobavily i další výroky herců, které celou hru oživily a dodaly jí na komediálním duchu. Pěkně řečený vtip byl třeba – „smrt, to není jen tak, to je rozhodnutí na celý život.“ Takovýchto obrátů se ve hře objevilo nespočet.

Velice pěkně byla vyřešena práce s prostory jeviště a hlediště. Herci často chodili do uliček mezi diváky, čímž je ještě více vtáhli do děje.

Určitě bych pochválila i herecké výkony členů DS Gymnázium Chotěboř. Avšak letmé pousmání vlastním vtipům by se měli herci naučit odbourat nebo alespoň co nejlépe zamaskovat.

Velmi oživující byla také postava blondaté sekretářky Agáty, která vystihovala všechny vtipy, jež o blondýnách a jejich inteligenci známe. To oceňuji, protože je důležité umět si udělat legraci sám ze sebe a zároveň ji i dobře prodat.

Herci do vystoupení zapojili také i pohybové výrazy, které by se ale určitě mohly objevovat častěji. Dívky nám předvedly, jak umí tancovat a využít toho, co jim bylo od přírody naděleno k upoutání veškeré pozornosti pánské části publika.

Ve hře se objevil i vulgarismus, který byl ale použit na vhodném místě ve vhodnou chvíli. Trochu přes čáru mi přišlo nalezení ztraceného syna a dcery otcem, kterého opustila manželka i s jeho dětmi již před mnoha lety. Tuto skutečnost dokazovala mateřská znaménka, která byla stejného tvaru a velikosti na rukou členů rozvrácené rodiny.

Pokud jste představení nestihli, určitě jste přišli přinejmenším o velmi zajímavé zpracování nám známé klasiky, kterou já přivítala s nadšením a radostí, protože jsem ráda, že klasika neupadá v zapomnění, ale že se dál rozvíjí i v dnešní době.

Kláruša (s přispěním ReniK)

Rozbor: Lakomec aneb nesahej mi na kasičku

Jako obvykle rozbor zahájil Petr Christov. Ke hře se vyjádřil jako k dobré, jednoduché a zábavné komedii se zajímavým koncem. Zároveň dodal, že je to inscenace na klasické téma s aktuálním příběhem. Podle jeho názoru ve hře převládala podobně jako u včerejšího představení Světlu vstříc slovní komika, ve

výjimečných případech se objevila i ta divadelní. Souboru vytkl hlavně spoustu roztržitých momentů, kvůli kterým si osobně hru moc neužil. Jako příklad vyzdvihl situaci s Justinem Bieberem, o kterém netušil, kdo to vlastně je a kvůli tomu mu unikaly drobné, pro ostatní tak vtipné detaily.

Hana Galetková souhlasila s Petrem Christovem v tom, že se objevovala převážně pouze slovní komika. Opět uvedla jako příklad již zmiňovaného Justina. Dodala však, že parodie na určitá známá témata, jako byla kakaová skvrna ve velikosti mexického dolaru, hře pomohla a ozvláštnila ji. Zaujal ji obraz politika, který byl originálně vymyšlen a pracovalo se s ním. Na druhou stranu ale hercům vytkla, že o hře málo přemýšleli a že by se na ní dalo v tomto směru ještě zapracovat.

Martin Pšenička povětšinou souhlasil s názory svých kolegů. Dodal, že během amatérského divadla občas na scéně převažuje náhlé jednání, kvůli kterému postava nemá v konečném výsledku žádný tvar – a toto byl bohužel mnohokrát ten příklad. Proto se mu těžko uchopoval princip tématu – zdůraznil, že je dobré, že se k tématu herci nějak vyjadřují, ale scházel mu jejich pohled. Dále vyzdvihl postavu blondýnky jako náznak stereotypu, jejíž potenciál byl dobře využit, a že by se soubor mohl pokusit podobně propracovat i zbylé postavy.

Ke konci rozboru se diváků Petr Christov zeptal, co to vlastně viděli a jaké scény na ně udělaly dojem. Většinou se publikum shodlo na tom, že nejtipnější byla scéna s Justinem Bieberem, s parodií na Limonádového Joe a scénka, jak lakomý otec zakazuje synovi přístup na počítač. Třešničkou na dortu byl příspěvek jedné divačky, která hru přirovnala k třešňové bublanině – nechutná jí těsto, třešně v něm si však užívá. Nakonec, když bublaninu dojí, jí nevadí, že těsto nebylo nic moc, protože si vzpomene na třešně a celkový pocit je pro ni naprosto uspokojivý.

Koprix

Michal Stránský: Pro dobrou věc (Kočovná filosofická divadelní společnost, Brno)

Dočkali jsme se i filosofického soutěžního představení. Mělo velmi zajímavý začátek – sympatický mladík s krásným úsměvem přijde sám na téměř prázdné jeviště pouze se čtyřmi židlemi a jí jablko. Tím se posléze (podotýkám velice přesvědčivě) zadusí a dostane se do pekla. Dábel ho tam žádá o vyplnění dotazníku (s vtipnými otázkami, jako např.: Kolik jste měl celkem za života psů?) Kamil ne-

chápe, proč má jít do pekla, protože za života nic neprovedl. Na scénu vybíhá skupinka filozofů, kteří ho začnou bránit tím, že pekelný systém obsahuje řadu chyb. Nakonec Ďábel povolí, aby Kamil dostal jednu hodinu na konání dobrých skutků, které za svého života nedělal. Pomáhá mu při tom několik duchů. S prvním z nich – „šizunkiánkou“ – se ocitá v 17. století v době soudu astronoma, jehož známou větou je: „A přece se točí!“ Druhý duch – Naturál – ho vezme do Francie, kde utěšují krásnou dívku, kterou opustil přítel Pierre. Se sestrami Relátami (vyznavatelkami relativismu) se objevuje v Německu u Frau Elisabeth, která se snaží sepsat odkaz svého slavného bratra. Posledním pomocníkem je mu Pragmál. Snaží se spolu vrátit řeckému muži ukradeného kohouta, ale místo toho ho (kvůli špatné domluvě) duch zabije. Kamil se vrací do pekla, kde ho filozofové znovu brání tak urputně, až Ďábel provede lest – pošle filozofy s Kamilem do očištnice, kde bude jejich řečmi mučen více než by byl v pekle.

Práce se scénou byla perfektně promyšlená. Přestavba kulisy byla rychlá (přehození několika židlí a změna konkrétní navštěvované země pomocí nakreslených obrázků či antických sloupů) a během přestavby zůstal hlavní hrdina Kamil ve „stronzu“, zatímco duchové kolem něj pobíhali a měnili kulisy. Postavy měly

nádherné kostýmy a jednotliví duchové své role vystihli do detailů. Pragmatický Pragmál v brýlích a saku, sestry Reláty nápaditě rozlišené černobílým oblečením („hodná“ Reláta měla na sobě víc bílé a „zlá“ zase černé, nic totiž není jenom dobré nebo špatné), obdivovatelka Velkého Šizuňka v barevném oblečení a ponožkovým maňáskem na ruce a v neposlední řadě Naturál – dokonalý gentleman s bílou růží, neodolatelným úsměvem a elegantní chůzí.

Hra je plná vtipu. Ďábel musí dokazovat Kamilovi, že je opravdu ďáblem, nasadí si umělé rohy a předvádí se, načež Kamil odvětí: „Pane Bože, ty jsi vážně Ďábel!“ (Což je podle Ďábla výjimečně špatná formulace slov). Ocenila bych krásný výkon babky, o kterou se duchové prali a ona nádherně sehrála záchvat a zkolabování, mimo to měla perfektně připravený chrup. Výborný byl i inkvizitor: „Kdyby Bůh chtěl, aby Země létala, dal by jí křídla.“ Kdo si toto nemyslí, musí být upálen. Utěšování francouzské dívky za pomoci Naturála bylo kouzelné. Když

Kamil chtěl dívce pomoci vrátit jejího přítele, opáčil Naturál: „Ale ne, my se jí ho snažíme s milostí Boží nahradit!“ Mohla bych uvést další a další příklady, ale prostor mi to nedovoluje, proto: Oceňuji navíc detaily a propracovanost například vtělení Naturála do Kamila nebo šokující tečku v podobě překrásného polibku (Naturála a Kamila). Závěrečná pointa nezklamala.

Renik

Rozbor: Pro dobrou věc

Rozbor hry brněnských studentů nejenom Filozofické fakulty byl mnohem více odborný, než tomu bylo u ostatních souborů. Hra, která měla za úkol přiblížit divákům různé náhledy na pojetí pravdy, vyvolala u porotců otázku, zda ve hře není příliš mnoho záměrností a zda se hra nepokouší o přílišnou morálnost. Především Hana Galetková měla pocit, že hra jí přespříliš ukazuje, „co si má myslet“, což se soubor snažil vyvrátit tím, že hra měla filozofické směry představit a divák si z nich mohl vybrat ten, který by mu vyhovoval nejvíc. Z toho také vyplývalo, že se porotcům nelíbil nulový vklad diváka do hry. Po konci hry prý nezbyl divákům žádný prostor pro přemýšlení a hra neměla žádnou diváckou spolupráci. Hra měla jasné téma, mantinely a strukturu.

Díky názvu samotného hereckého souboru bylo jasné, že hra bude především o etice. Zmíněny byly alegorické postavy a vyzdvihnout byl vysokoškolský herecký projev studentů a to, že vědí, co chtějí hrát.

Podle souboru porotci hru špatně pochopili a podle toho vypadalo i její hodnocení.

terkule

Shakespeare: Instant (Hobit, Jihlava)

Shakespeare. Krásenský. Třída 4A8. Co z toho může vzniknout? Z části autorská hra, která měla svoji premiéru už minulý rok, dává dohromady několik Shakespearových her (Hamlet, Zkrocení zlé ženy, Král Lear, ...) a vytváří z nich jeden příběh.

Hned na začátku je nám prostřednictvím sluhy a jeho pána, který se chystá na představení, sděleno, že to, co uvidíme, je nová hra Williama Shakespeara zvaná Instant. Takže je to takové divadlo v divadle. Všechny situace propojují tři čarodějky, které to mají vše na svědomí. Scéna je jednoduchá a významnou složkou je hudební doprovod. Co víc k obsahu dodat? Prostě si představte scénu Romea pod Juliiným balkonem, po níž následuje závěrečný souboj z Hamleta.

To zní celkem zajímavě a zajímavé to rozhodně je. Takže máme určitou mozaiku příběhů, ale dokáže si ji divák složit tak, jak by měl? Myslím, že zcela ne. A to je asi největší problém celé inscenace. Vidíte spoustu herců a příběhů, které se vám mísí dohromady, takže v některých pasážích nevíte, zda se hraje Macbeth,

nebo Hamlet. Bohužel občas vám ani barevně odlišné oblečení moc nepomůže. Celé to působilo jako smršť dialogů a monologů vyrvaných z Shakespearových her. Na druhou stranu je obdivuhodné, že pan režisér dokázal „zkočírovat“ celou bandu kvartánů a vytvořit s nimi něco, na co má cenu se jít podívat do divadla. Když už se ztratíte v příběhu, tak si alespoň odnesete pěkný vizuální a hudební zážitek. Živá hudba představení dodává určité kouzlo a pěkně k němu pasuje. Ocenila bych i pohyb a hravost – například znázornění souboje z Hamleta, kdy herci byli ovládáni svými kolegy jako loutky. Podobné věci jsou minimálně pěkné na pohled a dodávají scéně šťávu. Avšak ta šťáva někde byla, někde nebyla. Chvilí trvalo, než se hra rozjela, a když už se divák začal bavit, tak se na druhou stranu ztratil v příběhu. Pak opět přišlo oživení... A tak to jelo od začátku až do konce. Hra měla svá dobrá i slabá místa, jak už to tak občas bývá. Jenže, co kritizovat, když jsou všichni herci mrtví? *

(*poslední věta výše zmíněného představení)

an-na

Rozbor: Instant

Rozbor divadel druhého dne byl netradiční jak místem, odehrával se v Oblastní galerii Vysočiny, tak zahájením. Zástupci jednotlivých souborů vždy představili, jak se ke hře dostali a za jakých okolností vznikalo představení samotné. Dozvěděli jsme se, že ve hře se střídaly scény z devíti Shakespearových děl a hru vybral jejich pan profesor.

Co řekli porotci:

Jako první se slova chopil pan Christov. Nastínil, o čem divadlo pojednávalo. Hned na začátku poznamenal, že ten nápad, totiž sehrát více Shakespearových her v jednom, již někde viděl. Pravděpodobně tím mínil později zmíněnou inscenaci Kabaret Shakespeare Divadla v Dlouhé (Praha), kde se herci snažili sehrát

Shakespeareovo životní dílo (všechny hry) během 120 minut. O zpracování členy souboru Hobit řekl, že vzniklo něco jiného poskládáním situací z jednotlivých her do nových souvislostí. Viděl to jako stručný průlet i méně známými Shakespeareovými díly. Divák má zde možnost prověřit své znalosti a poznat, ze které hry byla scéna vytržena, působí to až hádankově. Seskládáním těchto scén vzniká určitý druh mozaiky, kde se jednotlivé situace prolínají. Zajímavé se mu zdálo zahájení představení výstupem, při němž se pracovalo s živými obrazy. Bylo propojeno také Shakespeareovským motivem (z Hamleta), vykládáním o herecké technice. Pracovalo se rámcem, kdy herci jakoby hrají divadlo o divadle. Christov si při prvním pohledu na herce z Hobita prý pomyslel, že se bude jednat o Shakespeara jako folklor, jakési selské baroko. Snaha souboru podle něj spočívala ve vytvoření Shakespeara, ale také pedagogické cestě, seznámení s jeho díly. Co vytkl, byl hlavně rozpor mezi postavami a herci. Poměrně mladí lidé ztvárňovali osoby s dlouhou životní cestou, např. Macbeth v tomto provedení vypadal spíše jako Macbetiček. Překvapila ho inverze, ženy totiž ztvárňovaly občas i muže, což se právě v dobách Shakespeareových provozovalo obráceně. Na závěr vyzdvihl chvíle nadhledu, jako byl loutkový závěr Macbetha nebo sbory doplňující poslední slovo. Pokračovala paní Galetková, vyjádřila se hlavně k seskládání inscenace, ve kterém neviděla význam. Nepovedlo se jí najít téma ovlivňující výběr scén. Co se jí na hře líbilo, byl hlavně živý hudební doprovod. Ten ale vytvářel nevyřešené situace v přesunu z role k nástroji, ale předěly tvoří podstatnou část inscenace. Na závěr promluvil Martin Pšenička. Upozornil na výběr notoricky známých scén, což by mohlo vést ke klišé. Z toho, co ho zaujalo, zmínil například herecký výkon Lady Macbeth. Úplně nakonec ještě vyjádřil nechuť k šíleným překladům her, čarodějnice mají být hororovými postavami, to tu vůbec nevyznělo. Diváci už jenom pochválili herce, kteří vypadali, že si na jevišti ví rady. Ostatní hlasy většinou souhlasily s již zmíněnými názory.

Alice

Hana Hančincová (Špíny, Nové Město na Moravě)

Desetiminutové představení s názvem Hana Hančincová. Říkám si: výborně, protože chci recenzi na tohle představení napsat v rekordním čase. Totiž v deseti minutách. Sestavuji si speciální playlist, který trvá přesně deset minut. Tak jo, jdu na to.

Mírný skluz se táhl už od pátečního rána a ani představení divadelního souboru Špíny z Nového Města na Moravě ho nebyl ušetřen.

Sálem zazní naprosto šílené disko, které každého rázem probudí a na scénu přichází mladá dívka, která se patrně chystá cvičit, to následně uskuteční a k ní se připojuje její společnice. Tak. Už tady máme známou dvojku z časopisu Reflex. Hanu a Hanu (včera to byl Earl, dneska Hana a Hana, co přijde zítra? Garfield?!). V následujících deseti minutách nám obě představitelky zahrají asi deset notoricky známých komiksů z dílny Miloše a Miloše, ve kterých se dozvídáme, jak hubnout, z čeho se vyrábí rtěnka nebo jak je možné, že vybuchne vodíková puma, když je přece z vody.

Ano, tohle všechno je super, krásné a určitě se budete smát. Ale jen do té chvíle, než si řeknete, že tohle je divadlo. Bohužel. Já jsem v představení neviděla jediný vlastní nápad. Holky si patrně vzaly kopírák a všechny stripy dokonale překreslily a přenesly na jeviště a to, přiznejme si, není nic těžkého. Zvláště u takového žánru divadelní předlohy.

Za pochvalu rozhodně stojí výkon Hany s ofinou, která dobře zahrála „vypatlanou“ mladou holku, kterou zajímá pouze hubnutí a kluci. Ale trochu se nabízí otázka, zda představitelka zmíněné Hany nezahrála pouze známý a jasný model, který nám předhazuje společnost. Protože třeba pro mě Hana (ta s modrými vlasy) a Hana (ta s velkými prsy) neznamenaají blbé holky. Mají v sobě určitou eleganci, která se špatně popisuje, vtip, který jsem při zpětném zrekapitulování hry nezaznamenala, protože soubor Špíny těží pouze z hlášek, ale komiks má v sobě něco utajeného.

A samozřejmě chci pochválit čas. Deset minut je naprosto skvělá stopáž, upřímně doufám, že si z toho vezmou ponaučení i jiné soubory, které nás občas mučí příšerně dlouhým představením.

EVS

Rozbor: Hana Hančincová

Autorská divadelní hra, postavená na známém komiksu z časopisu Reflex, byla na rozboru hodnocena velice kladně. Porotci na začátku zhodnotili, že převedení tohoto kousku do divadelní podoby nebylo vůbec špatné. Petr Christov na začátku zhodnotil, že hra je složená z několika obrazů, které jsou od sebe odděleny „děsivou hudbou“ a pohybovými scénami. K tomu se také vztahovala snad jediná výtka, že obrazy by od sebe mohly být oddělovány výraznějšími střihy.

Nicméně tato výtku byla jediná a porotci chválili hru po všech stránkách. Byla stručná a svižná a po celém dopoledni to bylo opravdu příjemné oživení. Měla

také celkový tah, výstupy měly gradaci a velmi oceňovaný byl celkový rámec hry. Hra totiž měla dobrou drobnou dějovou linku, která mezi sebou již zmiňované obrazy propojovala a vytvořila za celým představením příjemnou tečku. Zdůrazněna byla také celková vizualizace, „jedna Hana byla děsivější než druhá“. K postavám bylo také podotknuto, že byly jasně vymezeny a dobře herecky ztvárněny. Rozporuplné názory ovšem vyvolaly kostýmy, neboť Hana Galetková se zabývala tím, zda by postavy neměly být více výraznější. Martin Pšenička ale vystoupil s názorem, že když se děj odehrává v prostředí fitness, kostýmy obou Han jsou naprosto vystihující.

V rozboru byla také zmíněna dobrá dramaturgická práce, a to, že hra končí víceméně tragicky. Tou tragičností se ale podrývá tak trochu popularita komiksu. Dívky ovšem měly opravdu cit pro tvar a to, že hra měla 10 minut a nebyla „zahlcena kydy“, byl jeden z mnoha kladů.

terkule

Dílna Malého divadla kjógenu

Ve čtvrtek odstartovala v OGV dílna pořádaná brněnským Malým divadlem kjógenu. Jak už bylo řečeno, kjógen znamená bláznivá nebo umně vyšperkovaná slova – je to přes 600 let stará fraška. Vyznačuje se především zvláštní klouzavou chůzí a netradiční intonací hlasu (co byste chtěli, japonský kansajský dialekt by se dal přirovnat k češtině Jana Husa v ostravském nářečí).

Základy těchto technik vás naučí právě Malé divadlo kjógenu během workshopu trvajících od čtvrtka do soboty. Pokud se bojíte, že se nebudete chytat a že o tomto žánru nic nevíte, nebojte se – členové MDK do workshopu občas zařadí i nějakou tu kratší přednášku a kdyby zrovna ne, nebojte se zeptat – oni vás nepokoušou :).

Včerejší dílna byla zahájena právě diskutováním o tom, co to kjógen vlastně je a co se budou účastníci během workshopu učit. Následně byla na ukázkou předvedena část jedné frašky o lahodném jedu (s názvem Busu), kde pořadatelé workshopu ztvárnili dva sluhy, Tarókadžu a Džirókadžu. Poté už se konečně přешlo k praxi a účastníci si zkoušeli některé techniky na vlastní kůži.

Pokud vás obsah dílny zaujal, neváhejte a přijďte se také podívat v 16.00 do OGV – třeba se i něčemu málu přiučíte ;).

Koprix

Program divadelní přehlídky JID 20-11

12. 3. (sobota)

- 08.30 Utopenec aneb cesta tam (Negatyv, Telč) 30'
09.15 Ona, ona, já (415, Jihlava) 40'
10.30 Infekce (Divadelní společnost Saši Liškové, Jihlava) 45'
11.30 kČaLmOeVnĚnKý (DS NUM, Jihlava) 50'

14.45 rozbory soutěžních her (OGV) 60'

16.00 dílny

- 16.00 netradiční techniky japonského divadla – Malé divadlo kjógenu (OGV), max. 15 účastníků 180'
16.00 jevištní a pohybová improvizace – Jakub Škrdla (malá tělocvična Gymnázia Jihlava), max. 19 účastníků 135'
16.00 žonglérská dílna – Adéla Kratochvílová (Vrakbar), max. 15 účastníků 180'
16.00 dílna tvůrčího psaní NAPIŠ MI TO! – Martin Skřítek Kolář (OGV), max. 15 účastníků 180'
16.00 výtvarná dílna: hliněné masky na téma přírodní živly – Roman Vančura (Vrakbar), max. 20 účastníků 180'
19.30 japonské frašky kjógen: Šimizu a Susugigawa s úvodní přednáškou /Malé divadlo kjógenu/ (Divadlo Na Kopečku) 95'
21.15 improvizace souborů (Divadlo Na Kopečku) 60'

Doprovodné aktivity

28. 2.–11. 3. průvodní výstava k JID 20-11 (Městská knihovna Jihlava)
7.–13. 3. výstava fotografií Okolo tance, Vojtěch Brtnický (OGV)

Divadlo Na Kopečku – Brněnská 24, Jihlava

OGV – Masarykovo náměstí 24, Jihlava

Vrakbar – Žižkova 20, Jihlava

Gymnázium Jihlava – Jana Masaryka 1, Jihlava

Změna programu vyhrazena!

Všechny aktuality k festivalu naleznete na jid.slunceweb.cz

FESTIVALOVÉ NOVINY - noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-11 - vydává tým redaktorů a přátel Festivalových novin. **Šéfredaktor:** Renata Neprašová - **Redakce:** Klára Englišová, Eva Koprová, Eva Sýkorová, Alice Krajčířová, Aneta Jelínková, Anna Gumplová, Tereza Vlachová - **Odborný dohled:** Alena Mikulíková - **Fotograf:** Míša Vodová, Vojta Brtnický, Adam Hruška - **Výtvarná spolupráce:** Klára Englišová - **Design a grafická úprava:** Stanislav Smrčka, Jakub Kodet

festivalové webové stránky: jid.slunceweb.cz

redakční email: jid.noviny@slunceweb.cz